

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 194

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 februarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 803 din 7 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției	2–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
443. — Ordin al ministrului sănătății pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 81 din 6 decembrie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 803

din 7 decembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, excepție ridicată de Jănică Chiper în Dosarul nr. 201/96/2019 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.933D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 2.934D/2019, nr. 3.161D/2019, nr. 3.162D/2019 și nr. 3.427D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții legale, excepție ridicată de Liliana Chiper în Dosarul nr. 200/96/2019 al Tribunalului Harghita — Secția civilă, de Ciprian Coadă și de Dan Iulian Năstase în dosarele nr. 928/121/2019 și nr. 967/121/2019 ale Tribunalului Galați — Secția I civilă și de Maria Mariș în Dosarul nr. 850/102/2019/a1 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.934D/2019, nr. 3.161D/2019, nr. 3.162D/2019 și nr. 3.427D/2019 la Dosarul nr. 2.933D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale invocate. Astfel, nu este încălcat art. 115 alin. (6) din Constituție, cu referire la dreptul fundamental la pensie, deoarece modificarea prevederilor legale criticate este în competența Parlamentului, care analizează ordonanțele de urgență ale Guvernului și decide aprobarea sau respingerea acestora, în totalitate sau parțial. În adoptarea art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 s-au avut în vedere recomandările Comisiei pentru Democrație prin Drept (Comisia de la Veneția), precum și faptul că adoptarea unei asemenea măsuri ar avea un impact negativ asupra funcționării sistemului de justiție în România.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin încheierile din 3 octombrie 2019, pronunțate în dosarele nr. 201/96/2019 și nr. 200/96/2019, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Jănică Chiper și de Liliana Chiper în cauze având ca obiect contestații împotriva unor decizii de pensionare.

8. Prin Încheierea din 4 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 928/121/2019, și prin Încheierea din 16 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 967/121/2019, **Tribunalul Galați — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ciprian Coadă și de Dan Iulian Năstase în cauze având ca obiect contestații împotriva unor decizii de pensionare.

9. Prin Încheierea din 7 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. **850/102/2019/a1, Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Maria Mariș într-o cauză având ca obiect o contestație împotriva unei decizii de pensionare.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale prin raportare la art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție. Astfel, se arată că, din analiza preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, nu reiese cu claritate, într-o manieră cuantificabilă, îndeplinirea tuturor condițiilor constituționale pentru adoptarea acesteia. În preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, Guvernul nu motivează fiecare dintre cele patru condiții constituționale în ceea ce privește soluția legislativă prevăzută de art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 referitor la pensia de serviciu pentru magistrații cu o vechime în funcție între 20 și 25 de ani. Se mai arată că în preambulul actului normativ criticat s-a menționat că sistemul de pensionare anticipată va avea un impact major asupra funcționării instanțelor judecătorești, generând riscul de scădere substanțială a numărului de magistrați în activitate, noua lege reglementând concomitent și creșterea perioadei de formare pentru intrarea în magistratură, precum și a vechimii necesare pentru promovarea la instanțe și parchete superioare, precum și faptul că potențialul impact al acestei prevederi legale asupra resurselor umane existente la nivelul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea a fost reliefat și în Opinia preliminară privind proiectul de modificare a Legii nr. 303/2004, Legii nr. 304/2004 și Legii nr. 317/2004 a Comisiei de la Veneția,

recomandându-se renunțarea la schema de pensionare anticipată, dacă nu poate fi stabilit în mod cert faptul că aceasta nu va avea niciun impact advers asupra funcționării sistemului.

11. Legat de aceste aspecte, autorii arată că, referitor la așa-zisul impact major asupra funcționării instanțelor, Guvernul nu a efectuat niciun studiu de impact privind numărul de magistrați care ar îndeplini condițiile de pensionare și câți dintre aceștia ar pleca efectiv din sistem, mulțumindu-se doar să preia exprimarea folosită de Comisia de la Veneția legată de potențialul impact, dar neexplicată. Singura instituție abilitată în domeniul recrutării magistraților, al evaluării, formării și al organizării examenelor este Consiliul Superior al Magistraturii (CSM), conform atribuțiilor sale prevăzute de Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, acesta fiind, prin urmare, singura instituție competentă să se pronunțe asupra potențialului impact negativ al noii dispoziții privind pensionarea anticipată. În lipsa studiului de impact la care s-a făcut referire mai sus, pentru îndeplinirea celorlalte două condiții necesare pentru adoptarea unei ordonanțe de urgență a Guvernului, respectiv: reglementarea nu ar fi putut fi amânată și existența unei urgențe, era necesar ca dispoziția legală referitoare la pensionare să fie lăsată în vigoare o perioadă și numai în situația în care sistemul s-ar fi confruntat cu mai multe cereri de pensionare ale magistraților decât în mod obișnuit și CSM nu ar fi avut capacitatea necesară pentru a acoperi lipsa de personal, s-ar fi putut considera îndeplinite aceste condiții.

12. În ceea ce privește invocarea Opiniei preliminare a Comisiei de la Veneția, autorii apreciază că aceasta nu poate fi considerată o stare excepțională, urgentă, de natură a determina legiferarea pe calea ordonanței de urgență a Guvernului, atâta vreme cât această opinie fusese emisă încă din luna iulie 2018, când procesul de adoptare a Legii nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor nu era finalizat. Această opinie nu are nici caracter obligatoriu, fiind emisă și cu titlu preliminar, dar și sub rezerva potențialului impact asupra sistemului. Se mai arată că urgența nu este justificată prin simpla afirmare a posibilității de pensionare masivă, câtă vreme sistemul nu s-a confruntat efectiv cu această problemă, urgența devenind actuală numai după punerea în plată a deciziilor de pensionare, știut fiind că foarte mulți magistrați cu vechime de peste 25 de ani sunt încă în funcție.

13. Raportat la cele prezentate, autorii arată că se încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție și din perspectiva nerespectării art. 58 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și art. 115 alin. (5) din Constituție, întrucât din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 nu rezultă că ar fi îndeplinite cumulativ condițiile pentru intrarea sa în vigoare, respectiv depunerea sa prealabilă spre dezbatere în procedura de urgență la camera competentă să fie sesizată și publicarea în Monitorul Oficial al României.

14. De asemenea, se încalcă și dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”. Adoptarea de către Guvern a Ordonanței de urgență nr. 92/2018 nu a fost motivată de necesitatea reglementării într-un domeniu în care legiuitorul primar nu a intervenit, ci, dimpotrivă, este mai degrabă vorba de contracararea unei măsuri de politică legislativă în domeniul statutului magistratului adoptată de Parlament.

15. Alături de principiul separației puterilor în stat, încălcat prin emiterea acestei ordonanțe, se încalcă și principiul predictibilității reglementării, în condițiile în care timp de peste un an, cât a durat toată procedura parlamentară, textul a fost suspendat analizelor, dezbaterilor, voturilor, susținut de toate

autoritățile implicate în activitatea de justiție, iar, ulterior, într-o singură zi se anihilează un drept.

16. În opinia autorilor, se încalcă și prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5) din Constituție, având în vedere nesolicitarea de către Guvern a avizului CSM asupra proiectelor de acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești. Potrivit art. 38 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, „*Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești*.” Sunt invocate și prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 24/2000. Pensia de serviciu a magistraților intră în categoria drepturilor acestora și este legată de cariera acestora, astfel încât, fiind vorba de cariera magistraților, drepturile și obligațiile acestora, Guvernul era obligat să solicite acest aviz. În condițiile prevăzute de lege, avizul CSM este obligatoriu a fi cerut, nu și de a fi urmat. Dar în cazul în care nu este cerut sau nu este așteptată comunicarea sa într-un termen rezonabil sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, potrivit cărora respectarea legilor este obligatorie, chiar și pentru Guvern.

17. Totodată, se încalcă dispozițiile art. 115 alin. (6), ale art. 1 alin. (5), precum și ale art. 124 alin. (3) și ale art. 125 din Constituție, în contextul în care prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 este afectat dreptul la pensie prevăzut de art. 47 alin. (2) din Constituție, dar și regimul instituțiilor fundamentale — autoritatea judecătorească — dreptul la pensie fiind strâns legat de cariera magistratului, de independența justiției, dar și de funcționarea autorității judecătorești. Sunt invocate aspecte din practica instanței de contencios constituțional, spre exemplu, Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, Decizia nr. 262 din 5 mai 2016, potrivit căreia „*Statutul constituțional al magistraților — statut dezvoltat prin lege organică și care cuprinde o serie de incompatibilități și interdicții, precum și responsabilitățile și riscurile pe care le implică exercitarea acestor profesii — impune acordarea pensiei de serviciu ca o componentă a independenței justiției, garanție a statului de drept, prevăzută de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală*.” În condițiile în care prin lege a fost recunoscut un drept al magistraților la un anumit tip de pensie de serviciu, intervenția realizată prin adoptarea ordonanței de urgență criticate cu privire la acest drept încalcă prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție. În consecință, dreptul la pensia anticipată a magistraților nu poate face obiectul reglementării de către Guvern pe calea ordonanței de urgență. Prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 este afectat dreptul la pensie, dar și regimul instituțiilor fundamentale, autoritatea judecătorească, dreptul la pensie fiind strâns legat de cariera magistratului, de independența justiției, dar și de funcționarea autorității judecătorești. Se încalcă astfel și dispozițiile art. 124 alin. (3) și art. 125 din Constituție.

18. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, Decizia nr. 15 din 25 ianuarie 2000, Decizia nr. 544 din 28 iunie 2006, Decizia nr. 258 din 14 martie 2006, Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, deciziile nr. 842 din 2 iunie 2009, nr. 984 din 30 iunie 2009 și nr. 989 din 30 iunie 2009, Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, Decizia nr. 262 din 5 mai 2016, Decizia nr. 901 din 17 iunie 2009, Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000 sau Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008.

19. **Tribunalul Harghita — Secția civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, respectivele prevederi legale nefiind contrare dispozițiilor constituționale. Instanța apreciază că nu se poate reține încălcarea art. 115 alin. (6) din Constituție, prin raportare la dreptul fundamental la pensie, relevant fiind faptul că modificarea prevederilor legale criticate intră exclusiv în competența Parlamentului, care, printre altele, analizează ordonanțele de urgență ale Guvernului și decide aprobarea sau respingerea acestora, fie în totalitate, fie parțial. De asemenea, instanța apreciază că, în adoptarea prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, Guvernul a avut în vedere atât recomandările Comisiei de la

Veneția, cât și faptul că adoptarea unei asemenea măsuri ar avea un impact negativ asupra funcționării justiției din România. Din analiza celor prezentate în excepția de neconstituționalitate invocată rezultă că, în realitate, se critică aceste prevederi legislative, autorii excepției nefiind mulțumiți de conținutul lor. În acest sens, potrivit art. 61 din Constituție, „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”, această instituție putând adopta modificări ale legilor/prevederilor legale în vigoare. Totodată, din practica instanței de contencios constituțional reiese că excepțiile de neconstituționalitate din analiza cărora rezultă că, în fapt, se urmărește modificarea soluțiilor legislative sunt respinse ca inadmisibile, în aplicarea prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

20. **Tribunalul Galați — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate a art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 este întemeiată. Astfel, instanța apreciază că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, astfel cum au fost interpretate, dezvoltate în practica obligatorie a Curții Constituționale, întrucât nu sunt întrunite cerințele situației extraordinare și ale urgenței și se contracarează în mod vădit o lege adoptată de unica autoritate legiuitoare. Potrivit art. 115 alin. (4) din Constituție, „*Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora*”, în raport cu prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, care reglementează principiul potrivit căruia Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării, art. 115, în ansamblul său, și art. 115 alin. (4) care interesează prezenta cauză, în mod special, care reglementează procedura delegării legislative. Sunt invocate considerente reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 15 din 25 ianuarie 2000, Decizia nr. 544 din 28 iunie 2006, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, Decizia nr. 258 din 14 martie 2006, Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, deciziile nr. 842 din 2 iunie 2009, nr. 984 din 30 iunie 2009 și nr. 989 din 30 iunie 2009 și se reține că Guvernul, cu ocazia adoptării ordonanțelor de urgență, pe lângă respectarea condițiilor prevăzute de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, trebuie să țină cont și de dispozițiile constituționale ale art. 61 alin. (1). Guvernul, prin adoptarea unei ordonanțe de urgență, nu poate, în mod fățiș, să se opună unei legi deja adoptate de Parlament. În mod concret, necesitatea adoptării art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 este prevăzută în corpul ordonanței în sensul că reglementarea pensiilor anticipate de serviciu în forma în vigoare din Legea nr. 242/2018, în mod previzibil, „*va avea un impact major asupra funcționării instanțelor judecătorești*”. Însă la baza adoptării ordonanței nu stă nicio analiză a impactului pe care ar putea să îl aibă în mod efectiv intrarea în vigoare a prevederilor art. 82 alin. (3) din legea nouă, chiar în preambulul ordonanței de urgență vorbindu-se de „*potențialul*” impact. Potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, „*potențial*” semnifică ceva ce se poate întâmpla în mod virtual. Între data desfășurării întregii proceduri parlamentare de adoptare a noilor dispoziții și data intrării în vigoare a lor nu s-a petrecut nicio situație specială, extraordinară, care să justifice adoptarea ordonanței; altfel spus, situația avută în vedere de unica putere legiuitoare din stat nu s-a modificat, iar argumentele legate de evidențierea impactului potențial în raportul preliminar al Comisiei de la Veneția nu constituie o situație nouă. Acest raport a fost emis la data de 13 iulie 2018, când Legea nr. 242/2018 se afla în procedură legislativă, urmată de o sesizare de neconstituționalitate. De asemenea, la pct. 150—154 din acest raport rezultă că se impuneau anumite analize cu privire la accesul în magistratură corelat cu sistemul de pensionare și că revenea inclusiv CSM (care nu a fost

consultat real cu privire la necesitatea emiterii ordonanței) să facă propria analiză.

21. În cuprinsul ordonanței nu este motivată urgența, potrivit condițiilor enunțate mai sus pe baza practicii constante a Curții Constituționale. Dimpotrivă, urgența reglementării este legată de existența pretensei situații extraordinare. Prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 se contracarează în mod vădit o lege adoptată de unica putere legiuitoare, în condițiile în care niciun element nou, extraordinar și urgent nu a intervenit.

22. Alături de principiul separației puterilor în stat, încălcat prin emiterea acestei ordonanțe, se încalcă și principiul predictibilității reglementării, în condițiile în care timp de peste un an, cât a durat toată procedura parlamentară, textul a fost suspus analizelor, dezbaterilor, voturilor, susținut de toate autoritățile implicate în activitatea de justiție, iar într-o zi s-a anihilat un drept.

23. Totodată, în condițiile în care revine, în principal, Ministerului Justiției, în calitate de ordonator principal de credite, sarcina să asigure, spre exemplu, finanțarea măcar a posturilor existente în schemele de personal sau, în calitate de titular al inițiativei legislative, modificarea textului din lege, nu se poate invoca drept situație extraordinară o potențială depopulare a sistemului. Dreptul, astfel cum era reglementat prin art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 (art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018), nu semnifică decât că, în lipsa oricărei predictibilități, magistrații puteau beneficia de acest drept fără să plece obligatoriu din sistem.

24. O altă critică de neconstituționalitate, invocată și apreciată ca fiind întemeiată de instanță, constă în aceea că, prin adoptarea art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, au fost încălcate prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție. Sunt invocate Decizia Curții Constituționale nr. 873 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 262 din 5 mai 2016 și se reține că, în condițiile în care prin lege a fost recunoscut un drept al magistraților la un anumit tip de pensie de serviciu, intervenția realizată prin adoptarea ordonanței de urgență criticate cu privire la acest drept încalcă prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție.

25. **Tribunalul Mureș — Secția civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, pentru considerentele prezentate de autoarea excepției, pe care instanța și le însușește. Suplimentar, instanța mai apreciază că dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 sunt neconstituționale, acestea contravenind prevederilor art. 115 alin. (4) coroborat cu art. 1 alin. (3)—(5) din Constituție, întrucât nu a existat nicio situație de urgență, având caracterul obiectiv al unei situații extraordinare (definită de jurisprudența Curții Constituționale), pentru emiterea prevederilor legale analizate. Condiția constituțională privind motivarea urgenței în cuprinsul ordonanței de urgență trebuie întrunită în mod efectiv, adică trebuie să se demonstreze necesitatea obiectivă a adoptării reglementării respective în regim de urgență, nu doar să enunțe această necesitate, astfel cum s-a procedat în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018. Mai precis, în acest preambul s-a invocat doar un „*potențial impact*”, deci o simplă speculație, neexistând un studiu de impact bazat pe date reale și concrete referitoare la numărul exact al magistraților pensionabili raportat la numărul total al acestora, respectiv distribuirea magistraților pensionabili raportat la fiecare unitate de justiție și parchet pentru a se putea constata dacă realmente acestea ar rămâne într-o proporție semnificativă fără magistrați și dacă nu ar exista posibilitatea acoperirii necesarului de personal prin delegări și transferuri. Instanța constată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014 sau Decizia nr. 761 din 17 decembrie 2014), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. Situațiile extraordinare exprimă un grad

mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență (a se vedea Decizia nr. 83 din 19 mai 1998). De asemenea, în accepțiunea Deciziei nr. 258 din 14 martie 2006, „inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare [...] constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență [...]. A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art. 115 din Constituție privind delegarea legislativă și a lăsa libertate Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și — ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice — în orice domeniu” (a se vedea și Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014). În acest context, instanța reține că motivele enunțate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, raportate la cazul potențialului impact al pensionării magistraților, reprezintă aspecte de oportunitate a măsurii care urmează a fi luată, respectiv o anumită formulă de pensionare. Aceasta nu exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, ci o situație de continuitate, de durată, lipsită de noutate. Așadar, Guvernul demonstrează rațiunea, necesitatea, oportunitatea și utilitatea reglementării, însă nu și existența unei situații extraordinare, pe care doar o proclamă. Cu privire la urgența reglementării, instanța opinează că reglementarea operativă a unor disfuncționalități sau perfecționarea cadrului legislativ, cum este și în cazul de față, se poate realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare, Guvernul neaducând argumente pertinente în sensul caracterului urgent al măsurii. În aceste condiții, motivarea urgenței adoptării art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 este una formală, lipsind practic de substanță textul constituțional al art. 115 alin. (4) din Constituție. Având în vedere cele de mai sus, rezultă că oportunitatea, rațiunea și utilitatea reglementării, chiar dacă ele exprimă situații de fapt obiective, nu reprezintă o situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată și care să justifice, astfel, adoptarea unei ordonanțe de urgență.

26. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

27. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

28. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

29. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 16 octombrie 2018, care aveau următorul cuprins: „Prevederile art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu referire la art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2020.” Curtea observă că prevederile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 au fost modificate prin art. I

pct. 1 din Legea nr. 239/2019 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.024 din 19 decembrie 2019, având următorul cuprins: „Prevederile art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu referire la art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2022.”

30. Prevederile art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2008, la care prevederile legale criticate fac trimitere, aveau, la data sesizării Curții Constituționale, următorul cuprins: „I. Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...] 142. **La articolul 82, alineatele (1)—(3), (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

«Art. 82. — (1) **Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, magistrații-asistenți de la Curtea Constituțională și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi, cu o vechime de cel puțin 25 de ani în funcția de judecător ori procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona la cerere și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară sau de salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării.**

(2) **Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi se pot pensiona la cerere, înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani, și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător la Curtea Constituțională, judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi. La calcularea acestei vechimi se iau în considerare și perioadele în care judecătorul, procurorul, magistrat-asistent sau personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și judecătorul de la Curtea Constituțională, judecătorul, procurorul financiar și consilierul de conturi la secția jurisdicțională a Curții de Conturi a exercitat profesia de avocat, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, consilier juridic sau jurisconsult.**

(3) **De pensia de serviciu prevăzută la alin. (1) beneficiază, la cerere, înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani, și judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și judecătorii și magistrații-asistenți de la Curtea Constituțională cu o vechime între 20 și 25 de ani numai în aceste funcții, în acest caz cuantumul pensiei fiind micșorat cu 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1), pentru fiecare an care lipsește din vechimea integrală în aceste funcții.**

[...]

(5) **Persoanele care îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute la alin. (1) și (3) în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar, notar de stat sau consilier de conturi de la secția**

jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, chiar dacă la data pensionării au o altă ocupație. În acest caz, pensia se stabilește dintr-o bază de calcul egală cu indemnizația de încadrare brută lunară pe care o are un judecător sau procuror în activitate, în condiții identice de funcție, vechime și grad al instanței sau parchetului, și sporurile, în procent, avute la data eliberării din funcție ori, după caz, cu salariul de bază brut lunar și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării. De această pensie de serviciu pot beneficia numai persoanele care au fost eliberate din funcție din motive neimputabile.

(6) Judecătorii și procurorii și magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Curtea Constituțională au dreptul la pensie de boală profesională și de invaliditate în cuantum de 80% din pensia de serviciu.»

31. Curtea observă că prevederile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 fac referire la art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018 numai în ceea ce privește dispozițiile art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004.

32. De asemenea, Curtea observă că, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, a intrat în vigoare Legea nr. 86/2021 privind modificarea art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și privind abrogarea art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 16 aprilie 2021, care prevede la art. I următoarele: „Prevederile art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 15 octombrie 2018, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă la data de 1 ianuarie 2022.”

33. Art. II din Legea nr. 86/2021 prevede că: „Articolul V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 16 octombrie 2018, aprobată cu modificări prin Legea nr. 239/2019, se abrogă la data de 1 ianuarie 2022”, iar art. III din aceeași lege prevede că: „Dispozițiile art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în forma anterioară modificării prin Legea nr. 242/2018 rămân în vigoare și după data încetării efectelor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, aprobată cu modificări prin Legea nr. 239/2019.”

34. În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3), (4) și (5) privind trăsăturile statului, separația și echilibrul puterilor în cadrul democrației constituționale, obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 115 alin. (4), (5) și (6) privind ordonanțele de urgență ale Guvernului și limitele acestora, art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor și art. 125 privind statutul judecătorilor.

35. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici similare celor formulate în prezentele cauze, iar prin Decizia nr. 713 din 2 noiembrie 2021*, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

36. Referitor la criticile de neconstituționalitate aduse art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, prin raportare la art. 1 alin. (5) și art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a constatat caracterul neîntemeiat al acestora. Instanța de contencios constituțional a invocat jurisprudența sa în materie (spre exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007), reținând că, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată și urgența reglementării art. V din aceasta sunt justificate de Guvern prin următoarele argumente: acest sistem de pensionare anticipată va avea un impact major asupra funcționării instanțelor judecătorești și a parchetelor, a eficienței și calității actului de justiție, generând riscul de scădere substanțială a numărului magistraților în activitate, noua lege reglementând concomitent și creșterea perioadei de formare pentru intrarea în magistratură, precum și a vechimii necesare pentru promovarea la instanțe și parchete, motiv pentru care se impune amânarea aplicării acestui sistem de pensionare anticipată; potențialul impact al acestei prevederi legale asupra resurselor umane existente la nivelul instanțelor judecătorești și parchetelor de pe lângă acestea a fost reliefat și în Opinia preliminară privind proiectul de modificare a Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii a Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei (Comisia de la Veneția), recomandându-se renunțarea la schema de pensionare anticipată dacă nu poate fi stabilit în mod cert faptul că aceasta nu va avea niciun impact advers asupra funcționării sistemului.

37. Curtea a reținut că potențialul impact al pensionării anticipate a magistraților [cu 5 ani mai devreme față de norma generală privind pensionarea magistraților cuprinsă în art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004] constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată, în condițiile în care generează riscul îngreunării sau chiar al blocării activității instanțelor de judecată și a parchetelor și, implicit, a actului de justiție. Aceasta cu atât mai mult cu cât, pe de o parte, schemele de personal ale instanțelor judecătorești sunt subdimensionate (așa cum se precizează în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018), iar, pe de altă parte, odată cu introducerea posibilității de pensionare anticipată, prin Legea nr. 242/2018 se prevăzuse și creșterea perioadei de formare pentru intrarea în magistratură, precum și a vechimii necesare pentru promovarea la instanțe și parchete. Totodată, chiar dacă nu a fost întocmit de către CSM un studiu de impact al acestei măsuri legislative, riscul generat de posibilitatea pensionării anticipate a magistraților este independent de voința Guvernului și pune în pericol un interes public, cel al realizării unui act de justiție eficient și calitativ.

38. În ceea ce privește invocarea în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 a Opiniei preliminare a Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei (Comisia de la Veneția) privind proiectul de modificare a Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, prin care se recomandă renunțarea la schema de pensionare anticipată dacă nu poate fi stabilit în mod cert faptul că aceasta nu va avea niciun impact advers asupra funcționării sistemului, Curtea a observat că Guvernul doar invocă această opinie pentru a sublinia potențialul impact negativ pe care îl are pensionarea anticipată. Astfel, așa cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, nu opinia sus-menționată constituie situația extraordinară care a condus la emiterea acestui act normativ, ci potențialul impact negativ asupra activității justiției.

* Decizia Curții Constituționale nr. 713 din 2 noiembrie 2021 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 februarie 2022.

39. De asemenea, urgența reglementării criticate a fost motivată în cuprinsul preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 ca fiind determinată de iminenta intrare în vigoare a măsurii legislative a pensionării anticipate a magistraților (art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018 urma să intre în vigoare la 18 octombrie 2018), ceea ce urma ar fi putut să aibă un impact major asupra funcționării instanțelor judecătorești și a parchetelor, eficienței și calității actului de justiție. Așadar, măsura legislativă criticată a fost adoptată pentru a preîntâmpina îngreunarea sau chiar blocarea activității instanțelor de judecată și a parchetelor și, implicit, a actului de justiție, urgența reglementării fiind motivată corespunzător în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018.

40. Cât privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție din perspectiva nerespectării art. 58 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, Curtea a reținut, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 a fost publicată la 16 octombrie 2018, între momentul publicării Legii nr. 242/2018 în Monitorul Oficial al României, Partea I, (15 octombrie 2018) și momentul intrării acesteia în vigoare (18 octombrie 2018). Această succesiune cronologică a actelor normative nu contravine prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, prin raportare la art. 58 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, deoarece art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 nu modifică, nu completează și nu abrogă art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018, ci are o existență de sine stătătoare, prin care se reglementează amânarea intrării în vigoare a acestuia.

41. În consecință, Curtea a constatat că au fost respectate normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000 și, astfel, nu a fost încălcat principiul respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție.

42. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (5) din Constituție și ale art. 58 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dispozițiile art. 115 alin. (5) din Constituție condiționează intrarea în vigoare a ordonanței de urgență de îndeplinirea cumulativă a două cerințe: depunerea sa spre dezbateră în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I. Analizând fișa legislativă a proiectului de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, s-a observat că aceasta a fost adoptată în ședința de Guvern din 15 octombrie 2018, iar proiectul de lege privind aprobarea ordonanței de urgență a fost transmis Camerei Deputaților cu Adresa nr. E.189 din 16 octombrie 2021. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 16 octombrie 2018. Prin urmare, au fost întrunite cele două condiții cumulative necesare intrării în vigoare a ordonanței de urgență, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea art. 115 alin. (5) din Constituție.

43. Cât privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat caracterul neîntemeiat al acesteia, reținând totodată că prin Legea nr. 239/2019 Parlamentul a aprobat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, chiar prelungind termenul de intrare în vigoare a art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018, cu referire la art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, la 1 ianuarie 2022, iar, ulterior, Parlamentul a adoptat Legea nr. 86/2021, prin care dispozițiile art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018, cu referire la art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, vor fi abrogate începând cu data de 1 ianuarie 2022.

44. Referitor la criticile de neconstituționalitate aduse art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 prin prisma lipsei avizului CSM, Curtea a evocat jurisprudența sa (Decizia nr. 591 din 14 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 28 septembrie 2020, sau Decizia nr. 432 din 17 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 21 septembrie 2021), potrivit căreia, pentru ca solicitarea avizului unei instituții în cadrul procesului de legiferare să reprezinte un standard de constituționalitate, este necesară îndeplinirea cumulativă a două condiții: instituția de la care se solicită avizul să fie o instituție

fundamentală a statului, în sensul de a fi reglementată prin Constituție, și obligativitatea solicitării avizului să fie prevăzută de o dispoziție de lege. Analizând prevederile Constituției și ale Legii nr. 317/2004, Curtea a reținut că CSM este o instituție fundamentală a statului și că reglementarea referitoare la condițiile de pensionare a magistraților ține de activitatea autorității judecătorești.

45. Prin urmare, în cazul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 a fost necesar ca inițiatorul actului normativ, și anume Guvernul, să solicite avizul CSM, în temeiul art. 38 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 și al art. 9 alin. (1) din Legea nr. 24/2000. Analizând nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018 (secțiunea a 6-a pct. 5), reiese că Guvernul a solicitat avizul CSM. Cu privire la situația solicitării — neurmată de răspuns — a unui aviz prevăzut de lege în cadrul procesului legislativ, Curtea Constituțională a subliniat în jurisprudența sa că lipsa avizului autorităților publice implicate nu conduce în mod automat la neconstituționalitatea legii asupra căreia acesta nu a fost dat, întrucât ceea ce prevalează este obligația autorității cu atribuții de reglementare primară de a-l solicita. Împrejurarea că autoritatea care trebuie să emită un astfel de aviz, deși i s-a solicitat, nu și-a îndeplinit această atribuție „constituie o înțelegere greșită a rolului său legal și constituțional, fără a fi însă afectată constituționalitatea legii asupra căreia nu a fost dat avizul” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 383 din 23 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 21 aprilie 2011, Decizia nr. 574 din 4 mai 2011, Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011, Decizia nr. 455 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2018).

46. Având în vedere această jurisprudență, precum și faptul că, în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2018, avizul CSM a fost solicitat de către Guvern, dar nu a fost primit până la adoptarea actului normativ criticat, Curtea a constatat că au fost respectate prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

47. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă a art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, Curtea a reținut că dispozițiile criticate amână intrarea în vigoare a prevederilor art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018, cu referire la art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, până la 1 ianuarie 2020. Ulterior, dispozițiile Legii nr. 239/2019 amână intrarea în vigoare a aceluiași prevederi până la 1 ianuarie 2022, iar Legea nr. 86/2021 abrogă aceleași prevederi începând cu 1 ianuarie 2022. Dispozițiile art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 prevăd posibilitatea ca judecătorii și procurorii, la împlinirea vârstei de 60 de ani și cu o vechime în magistratură între 20 și 25 de ani, să beneficieze de pensie de serviciu. Prin art. I pct. 142 din Legea nr. 242/2018, art. 82 din Legea nr. 303/2004 a fost modificat, iar, în privința alin. (3), modificarea constă în eliminarea condiției de vârstă, astfel că magistrații cu o vechime în magistratură între 20 și 25 de ani ar fi putut beneficia de pensie de serviciu, fără a mai fi necesară îndeplinirea condiției de a avea minimum 60 de ani. Aceste prevederi urmau a intra în vigoare la data de 18 octombrie 2018, însă, prin dispozițiile criticate, intrarea lor în vigoare a fost amânată pentru 1 ianuarie 2020, iar, ulterior, prin Legea nr. 239/2019, la 1 ianuarie 2022.

48. Curtea a reiterat considerente din jurisprudența sa privind pensia de serviciu (spre exemplu, Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 2 martie 2016, Decizia nr. 262 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 20 mai 2016, Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, Decizia nr. 680 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 9 august 2012, Decizia nr. 900 din 15 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.274 din 22 decembrie 2020) și a reținut că, în ceea ce privește magistrații, pensiile și vârsta de pensionare trebuie să fie în mod adecvat garantate prin lege

(Principiile fundamentale privind independența magistraturii), fiind necesar ca legea „să garanteze judecătorului care a împlinit vârsta legală pentru încetarea funcției, după ce a exercitat-o ca profesie o perioadă determinată, plata unei pensii al cărei nivel trebuie să fie cât mai apropiat posibil de acela al ultimei remunerații primite pentru activitatea jurisdicțională” (Carta europeană privind statutul judecătorilor). Mai mult, în Declarația cu privire la Principiile de Independență a justiției, adoptată de Conferința Președinților de Instanțe Supreme din Europa Centrală și de Est, de la Brijuni, Croația, din 14 octombrie 2015, s-a reținut că: „Judecătorii trebuie să primească o compensație pe măsura profesiei și îndatoririlor lor și să dispună de condiții adecvate de lucru. [...] Remunerația judecătorilor trebuie să fie ferită de posibile reduceri prin legislație. Trebuie să existe garanții pentru a se menține o remunerație rezonabilă a judecătorilor în caz de dizabilitate, cât și pentru plata pensiei care trebuie să fie în legătură rezonabilă cu remunerația primită în perioada de activitate. Remunerația și condițiile de lucru ale judecătorilor nu pot fi modificate în dezavantajul judecătorilor în timpul mandatului, cu excepția situațiilor deosebite de natură economică sau bugetară.” De asemenea, Avizul nr. 21 (2018) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) stipulează că: „Autoritățile competente trebuie întotdeauna să pună la dispoziția puterii judecătorești fonduri suficiente pentru ca aceasta să își poată îndeplini cu demnitate și în mod corespunzător misiunea care îi revine. Salarii adecvate, pensii la atingerea limitei de vârstă și alte beneficii sociale, un grad de încărcare cu sarcini de lucru care să poată fi gestionat, o infrastructură corespunzătoare de lucru și siguranța locului de muncă atât pentru judecători, cât și pentru personalul instanțelor, toate acestea sunt elemente vitale pentru legitimitatea și buna reputație a unui sistem judiciar. Acestea sunt, de asemenea, garanții importante împotriva fenomenului corupției în interiorul sistemului judiciar.” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 900 din 15 decembrie 2020).

49. Referitor la critica privind încălcarea art. 47 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia cetățenii au dreptul la pensie, Curtea a făcut referire la jurisprudența sa cu privire la sfera de cuprindere a acestui drept (spre exemplu, Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Decizia nr. 224 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din

18 aprilie 2012, Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, precitată, Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, și deciziile nr. 871 și nr. 873 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010), reținând, în esență, că art. 47 alin. (2) din Constituție garantează dreptul la pensia bazată pe contributivitate, iar nu dreptul la o pensie de serviciu acordată după minimum 20 de ani vechime. Faptul că, prin dispozițiile criticate, legiuitorul a amânat intrarea în vigoare a posibilității magistraților de a se pensiona la îndeplinirea condiției de vechime în magistratură de 20 de ani, cu eliminarea condiției de vârstă de 60 de ani, nu are ca efect încălcarea art. 47 alin. (2) din Constituție, care protejează doar pensia contributivă.

50. Referitor la pretinsa încălcare a art. 124 alin. (3) din Constituție, Curtea a invocat Decizia nr. 900 din 15 decembrie 2020, precitată, și a statuat că prin amânarea intrării în vigoare a măsurii legislative potrivit căreia magistrații cu o vechime în magistratură între 20 și 25 de ani pot beneficia de pensie de serviciu, fără a mai fi necesară îndeplinirea condiției de a avea minimum 60 de ani, nu se aduce atingere principiului independenței justiției, care garantează pensiile de serviciu ale magistraților, dar nu și acordarea acestora doar pe baza vechimii în magistratură de minimum 20 de ani. Prin urmare, prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 124 privind principiul independenței justiției.

51. În consecință, art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 nu afectează statutul judecătorilor, consacrat de art. 125 din Legea fundamentală.

52. De asemenea, având în vedere că, analizând criticile de neconstituționalitate intrinsecă, nu a fost reținută vreo afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului, nici afectarea vreunui drept sau a vreunei libertăți fundamentale, Curtea a constatat că, prin adoptarea art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018, nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție.

53. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția Deciziei nr. 713 din 2 noiembrie 2021, menționată anterior, își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în prezenta cauză.

54. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Jănică Chiper și Liliana Chiper în dosarele nr. 201/96/2019 și nr. 200/96/2019 ale Tribunalului Harghita — Secția civilă, de Ciprian Coadă și de Dan Iulian Năstase în dosarele nr. 928/121/2019 și nr. 967/121/2019 ale Tribunalului Galați — Secția I civilă și de Maria Mariș în Dosarul nr. 850/102/2019/a1 al Tribunalului Mureș — Secția civilă și constată că dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Harghita — Secția civilă, Tribunalului Galați — Secția I civilă și Tribunalului Mureș — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

ORDIN

pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative

Văzând Referatul de aprobare nr. AR 2.921/2022 al Direcției politica medicamentului, a dispozitivelor și tehnologiilor medicale din cadrul Ministerului Sănătății, având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă prețurile maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, denumit în continuare *Canamed*, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă prețurile de referință generice, prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Se aprobă prețurile de referință inovative, prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 4. — Prețurile medicamentelor de uz uman cuprinse în *Canamed* sunt valabile până la data de 28 februarie 2023.

Art. 5. — La intrarea în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului sănătății nr. 1.165/2020 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 și 552 bis din 26 iunie 2020, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare începând cu 1 martie 2022.

p. Ministrul sănătății,
Romică-Andrei Baci,
secretar de stat

București, 23 februarie 2022.
Nr. 443.

*) Anexele nr. 1—3 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 bis, care se poate achiziționa de la Biroul pentru relații cu publicul din Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 81

din 6 decembrie 2021

Dosar nr. 2.483/1/2021

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Eugenia Pușcașiu	— pentru președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Adrian Remus Ghiculescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ana Roxana Tudose	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 2.483/1/2021 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„1. interpretarea dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă, sub aspectul lămuririi sintagmei «hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu», respectiv limitele verificării pe care instanța de judecată este obligată să o facă pentru verificarea incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite, respectiv:

— dacă analiza incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite prevăzut de art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă este limitată la o verificare pur formală a exhibării unui înscris căruia îi este conferit prin lege cu titlu general caracterul de titlu executoriu;

— sau dacă analiza incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite prevăzut de art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă implică și o pipăire a aspectelor circumstanțiale, dincolo de verificarea pur formală a exhibării unui înscris căruia legea îi recunoaște caracterul de titlu executoriu, aspecte care ar susține existența derulării unei executări peste limitele titlului executoriu (se urmărește satisfacerea unei alte creanțe decât cele cuprinse în titlul executoriu, se urmăresc alte bunuri decât cele aduse în garanție, există incidente care ar duce la înlăturarea caracterului executoriu al acestuia — de exemplu, prescripția);

2. interpretarea și aplicarea prevederilor art. 719 alin. (4) din Codul de procedură civilă, respectiv a limitelor în care suspendarea obligatorie a executării silite produce efecte, în sensul dacă:

— suspendarea obligatorie a executării silite, dispusă în temeiul art. 719 alin. (4) din Codul de procedură civilă, este supusă aceluiași limitări temporale ca suspendarea facultativă dispusă în temeiul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în interpretarea și aplicarea stabilită prin Decizia nr. 2/2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în sensul că produce efecte până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare;

— sau suspendarea obligatorie a executării silite, dispusă în temeiul art. 719 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în considerarea gravității motivelor pentru care poate fi dispusă, nu este supusă aceluiași limitări temporale ca suspendarea facultativă, efectele acesteia producându-se până la soluționarea definitivă a contestației la executare;

3. interpretarea și aplicarea sintagmei «altei cereri privind executarea silită» din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respectiv dacă soluționarea apelului formulat împotriva hotărârii primei instanțe cu privire la contestația la executare se circumscrie noțiunii de «altă cerere privind executarea silită», fiind admisibilă astfel formularea unei cereri de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă;

4. subsecvent problemei de drept de la pct. 3 — interpretarea și aplicarea sintagmei «instanța competentă» din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respectiv dacă cererea de suspendare a executării silite până la soluționarea definitivă a contestației se poate formula în calea de atac exercitată împotriva soluției pronunțate în contestația la executare sau în calea de atac formulată împotriva soluției pronunțate cu privire la suspendarea executării silite”.

5. Magistratul-asistent învederează că la dosarul cauzei au fost depuse rapoartele întocmite, comunicate părților, și puncte de vedere ale acestora.

6. Președintele completului, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a dispus, prin Încheierea din 9 iulie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 10.415/300/2019/a1, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept menționate.

8. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 2.483/1/2021.

II. Normele de drept intern incidente

9. Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă:

„Art. 719. — (1) Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silite, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separată. (...)

(4) Suspendarea executării este obligatorie și cautiunea nu este necesară dacă: 1. hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu;”.

III. Expunerea succintă a procesului

10. Prin *contestația la executare* înregistrată la Judecătoria Sectorului 2 București la 24 aprilie 2019, contestatoarele A și B au solicitat, în contradictoriu cu intimata C, anularea tuturor actelor de executare efectuate în cadrul unui dosar de executare, precum și suspendarea executării silite până la soluționarea definitivă a contestației la executare.

11. Judecătoria Sectorului 2 București, prin *Încheierea* din 10 octombrie 2019, a respins cererea de suspendare a executării silite ca neîntemeiată, apreciind că o astfel de măsură nu se impune a fi adoptată nici în baza art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, nici în temeiul art. 719 alin. (4) din același act normativ.

12. Împotriva acestei încheieri A și B au declarat *apel*, arătând că sunt întrunite condițiile privind suspendarea obligatorie a executării silite în temeiul art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă, precum și faptul că există motive temeinice pentru suspendarea executării în temeiul art. 719 alin. (1) din același act normativ.

13. În cadrul soluționării căii de atac, Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a dispus *sesizarea* Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile ce fac obiectul prezentei sesizări.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de instanța de trimitere

14. Tribunalul București a reținut că, potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

a) existența unei chestiuni de drept;

b) problema de drept să se ridice în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

c) chestiunea de drept să fie esențială, în sensul ca de lămurirea ei să depindă soluționarea pe fond a cauzei în care aceasta se ridică;

d) chestiunea de drept să fie nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

15. În ceea ce privește interpretarea prevederilor art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă, tribunalul a subliniat că soluționează apelul în ultimă instanță și că până în prezent nu a fost soluționat un recurs în interesul legii care să aibă acest obiect.

16. Instanța de trimitere a mai apreciat că, deși textul legal menționat nu a intrat în vigoare recent, în lipsa unei practici judiciare cristalizate cu privire la modalitatea de interpretare a acestuia, nu se poate considera că problema de drept cu privire la care se solicită sesizarea instanței supreme nu ar fi nouă, context în care a subliniat că noutatea ei derivă din faptul că aceasta a fost generată de Decizia nr. 2/2021 prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit, în interpretarea și aplicarea art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, că „suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare”.

17. Referitor la modalitatea de interpretare a prevederilor art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă, în contextul pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a Deciziei nr. 2/2021, precum și a sintagmelor „alte cereri privind executarea silite” și „instanță competentă”, prevăzute de art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de sesizare a apreciat că de soluționarea acestor probleme de drept depinde soluționarea atât a apelului formulat împotriva încheierii de respingere a cererii de suspendare a executării silite, cât și a cererii de suspendare a executării silite formulate direct în apel, pentru că a fost investită nu doar cu soluționarea apelului promovat împotriva încheierii de respingere a cererii de suspendare a executării silite, ci și cu o cerere incidentală, formulată direct în apel, prin care s-a solicitat suspendarea executării silite.

18. Tribunalul a mai arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat până în prezent printr-un recurs în interesul legii asupra problemelor de drept care fac obiectul sesizării.

19. În aceste condiții, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru admisibilitatea sesizării, fiind necesară intervenția instanței supreme pentru a preveni crearea unei jurisprudențe neunitare.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

20. Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a apreciat că dispozițiile art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă nu pot fi interpretate decât în sensul că analiza necesar a fi efectuată pentru a stabili dacă hotărârea sau înscrisul care se execută reprezintă titlu executoriu este una formală.

21. De asemenea, a mai considerat că, indiferent de motivul pentru care se dispune suspendarea executării silite, o astfel de măsură va produce efecte juridice doar până la soluționarea contestației la executare în primă instanță, întrucât Decizia nr. 2/2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nu face distincții cu privire la acest aspect.

22. Totodată, în ceea ce privește sintagmele „*alte cereri privind executarea silite*” și „*instanță competentă*”, prevăzute de art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, tribunalul a

constatat că determinarea înțelesului lor se poate realiza numai prin raportare la celelalte prevederi ale Codului de procedură civilă și astfel, având în vedere că cererea de suspendare a executării silite este soluționată de judecătoria ca instanță de executare, așa cum rezultă din dispozițiile art. 651 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, a considerat că, după începerea executării silite, instanța competentă să soluționeze cererea de suspendare a executării silite nu poate fi, în primă instanță, decât judecătoria, neexistând niciun temei de drept pentru a se considera că o atare cerere poate fi formulată, pentru prima dată, direct în calea de atac.

23. În fine, a arătat că sintagma „*alte cereri privind executarea silită*” nu poate viza calea de atac exercitată împotriva soluției pronunțate cu privire la suspendarea executării silite, întrucât, prin ipoteză, o cale de atac nu poate fi echivalentă unei cereri distincte, ci este mijlocul procesual prin care partea nemulțumită critică hotărârea primei instanțe.

VI. Punctul de vedere al părților

24. Contestatoarele au apreciat că problemele de drept a căror dezlegare se pretinde nu au fost examinate anterior nici pe calea recursului în interesul legii și nici pe calea hotărârii prealabile, fiind îndeplinite condițiile de sesizare prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

25. Legătura acestor chestiuni de drept cu soluționarea în fond a cauzei este indiscutabilă, în opinia contestatoarelor, ceea ce s-a pus în discuție fiind limitele în care instanța va proceda la verificarea sintagmei „hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu” din perspectiva verificării incidenței cazului de suspendare obligatorie prevăzut de art. 719 alin. (4) pct. 1 prima teză din Codul de procedură civilă, invocat în cadrul cererii de suspendare formulate. Interpretarea acestor dispoziții legale este necesară pentru a se constata dacă și această suspendare obligatorie urmează a fi supusă limitelor temporale deja dezlegate prin Decizia nr. 2/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

26. Prin decizia anterior menționată, instanța supremă s-a pronunțat exclusiv cu privire la suspendarea facultativă, nu și cu privire la cea obligatorie și atunci ceea ce solicită este a se verifica dacă motivele pentru care legiuitorul a reglementat distinct cele două instituții justifică aceeași limitare temporală.

27. În privința ultimelor două întrebări din sesizare, au apreciat că această chestiune vine tot ca urmare a dezlegării date de instanța supremă, urmărindu-se stabilirea conținutului sintagmei „*alte cereri privind executarea silită*”, în concret dacă se permite instanțelor să aibă în vedere, la soluționarea cererii de suspendare a executării silite, inclusiv calea de atac împotriva contestației la executare sau împotriva încheierii prin care a fost soluționată cererea de suspendare a executării silite.

28. Intimata a considerat că nu sunt îndeplinite condițiile de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, arătând că niciuna dintre problemele de drept nu reprezintă veritabile chestiuni de drept care să necesite lămurire în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă, ci situații practice ale căror rezolvări sunt reflectate în aplicarea și interpretarea legii.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

29. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, curțile de apel București, Cluj, Craiova, Galați, Ploiești și Oradea au înaintat jurisprudență relevantă; pot fi indicate, cu titlu exemplificativ, Încheierea din 13 iulie 2021 pronunțată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 15.158/303/2020*, Încheierea din 12 februarie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în Dosarul nr. 1.777/300/2019, Încheierea din 7 august 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în Dosarul nr. 15.665/300/2020, Încheierea din 25 septembrie 2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în Dosarul nr. 14.525/301/2018, Încheierea din 10 septembrie 2019

pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în Dosarul nr. 9.146/300/2019, Încheierea din 22 octombrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în Dosarul nr. 21.858/301/2019, Decizia civilă nr. 1.128/A pronunțată de Tribunalul Bihor — Secția I civilă la 22 decembrie 2020, Încheierea civilă nr. 2.927 din 2 decembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Oradea — Secția civilă, Decizia civilă nr. 701 pronunțată la 8 octombrie 2018 de Tribunalul Buzău — Secția I civilă, Decizia civilă nr. 122 pronunțată la 4 martie 2020 de Tribunalul Buzău — Secția I civilă, Încheierea pronunțată la 14 mai 2019 de Judecătoria Buzău în Dosarul nr. 6.342/200/2019, Încheierea din 10 iulie 2019 în Dosarul nr. 12.768/233/2018 și Decizia civilă nr. 265 din 13 mai 2021, ambele pronunțate de Tribunalul Brăila — Secția I civilă.

30. Curțile de apel Bacău, Brașov, Constanța, Iași, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara au comunicat că nu au identificat jurisprudență relevantă.

31. În urma consultării, curțile de apel au comunicat punctele de vedere teoretice ale judecătorilor instanțelor din circumscripțiile lor, din a căror analiză au rezultat următoarele orientări referitoare la probleme de drept ce fac obiectul sesizării.

32. Cu privire la prima întrebare, verificarea pe care instanța de judecată este obligată să o facă pentru a reține incident cazul de suspendare obligatorie a executării silite prevăzut de art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă este limitată la o examinare formală a unui înscris căruia legea îi conferă caracterul de titlu executoriu. În argumentarea acestui răspuns s-a avut în vedere că în această procedură nu se dezleagă fondul raportului juridic execuțional.

33. În acest sens s-au pronunțat magistrații judecătorilor Săliște, Sibiu, Deva, Petroșani, Hunedoara, Bacău (în majoritate), Onești, Moinești, Roman, Brașov, Făgăraș, Rupea, Călărași, Buftea, Giurgiu (în majoritate), Bolintin-Vale, Alexandria, Zimnicea, Dragomirești, Șimleu Silvaniei, Jibou, Tecuci, Făurei, Iași, Răducăneni, Vaslui, Huși, Bârlad, Oradea, Negrești-Oaș, Satu Mare, Buzău, Suceava, Fălticeni, Câmpulung Moldovenesc, Botoșani, Lugoj și Timișoara, cei ai judecătorilor arondate tribunalelor Olt și Gorj, magistrații tribunalelor Hunedoara — Secția I civilă, Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Ialomița, Ilfov, Teleorman, Cluj-Napoca (în majoritate), Olt, Mehedinți, Dolj, Gorj, Brăila, Iași — Secția I civilă, Vaslui (în majoritate), Satu Mare — Secția I civilă, Suceava — Secția I civilă (în majoritate), Caraș-Severin, precum și judecătorii curților de apel Cluj și Pitești.

34. În opinia transmisă de judecătorii Piatra-Neamț, Roman, Cornetu, Roșiori de Vede, Turnu Măgurele, Videle, Constanța, Bistrița, Carei, Beiuș, dar și de tribunalele Arad și Maramureș și de curțile de apel Craiova — Secția I civilă și Târgu Mureș, analiza incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite prevăzut de art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă implică și examinarea aparentei aspectelor circumstanțiale, dincolo de verificarea pur formală a exhibării unui înscris căruia legea îi recunoaște caracterul de titlu executoriu, apreciind că examinarea comparativă a prevederilor art. 666 alin. (5) și art. 719 alin. (4) din Codul de procedură civilă relevă că cele din urmă se referă la alte aspecte decât cele care au putut fi verificate de instanța de executare la soluționarea cererii de încuviințare a executării silite, pentru motive determinate fie de caracterul necontencios al procedurii, împiedicând instanța de executare să aibă cunoștință despre existența împrejurărilor care reprezintă baza solicitării de a se suspenda executarea silită, fără instituirea obligativității plății cauțiunii, fie pentru motive apărute ulterior încuviințării executării silite, care pot fi deopotrivă de drept sau de fapt (cum ar fi cele enumerate exemplificativ în cuprinsul întrebării). Un al doilea argument are în vedere interpretarea dispozițiilor art. 719 din

Codul de procedură civilă în spiritul legii și în acord cu voința legiuitorului. Astfel, se reține că posibilitatea suspendării executării silite este recunoscută drept o ultimă pârghie la îndemâna debitorului care, pentru motive temeinice, are recunoscută vocația solicitării unei măsuri de temporizare a executării silite până la cercetarea pe fond a contestației la executare formulate. Măsura suspendării este deci recunoscută în limitele acestor motive temeinice, care de cele mai multe ori reprezintă și motivele contestației la executare exercitate ca premisă obligatorie a cererii de suspendare. În mod automat, soluționarea cererii de suspendare este strâns legată de cercetarea motivelor invocate, iar în cazul suprapunerii acestor motive de suspendare cu cele de contestație, cercetarea trebuie să se limiteze la o „pipăire” a fondului acestora cu atenția sporită de a evita o antepunțare cu privire la motivele de contestație.

35. Și în privința celei de-a doua întrebări, opiniile care au fost exprimate au fost divergente, în sensul ambelor variante de răspuns expuse de titularul sesizării.

36. Dacă în majoritate judecătorii consultați au apreciat că suspendarea obligatorie este supusă aceluiași limitări temporale ca suspendarea facultativă dispusă în temeiul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respectiv până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare, magistrații judecătorilor Onești, Moinești, Buzău și Roman, din cadrul judecătorilor Bacău, Piatra-Neamț și Giurgiu, dar și de la tribunalele Vaslui și Suceava consideră că efectele suspendării obligatorii, dispusă în temeiul art. 719 alin. (4) din Codul de procedură civilă, se produc până la soluționarea definitivă a contestației la executare, iar nu doar până la soluționarea ei în primă instanță.

37. În timp ce opinia majoritară subliniază că interpretarea stabilită prin Decizia nr. 2/2021 de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii se aplică și ipotezei prevăzute de art. 719 alin. (4) din Codul de procedură civilă, judecătorii care apreciază că efectele suspendării obligatorii nu sunt supuse aceleiași limitări temporale precum cele ale suspendării facultative își justifică punctul de vedere invocând obiectul Deciziei nr. 2/2021, care nu a interpretat decât dispozițiile art. 719 alin. (1), nu și pe cele ale alin. (4) al aceluiași articol din Codul de procedură civilă, precum și gravitatea sporită a ipotezelor în care suspendarea este o măsură obligatorie.

38. Punctele de vedere expuse mai sus au fost exprimate de un număr semnificativ de judecători și caracterul lor profund divergent determină concluzia că sunt create premisele apariției, în viitor, a practicii neunitare și sub aspectul celei de-a doua întrebări.

39. Opiniile judecătorilor consultați sunt împărțite și în privința ultimelor două întrebări.

40. Referitor la a treia întrebare, într-o orientare s-a apreciat că prin sintagma „alte cereri privind executarea silită” se au în vedere alte cereri formulate în primă instanță, circumscrise la cele îndreptate împotriva actelor de executare silită sau în cursul executării cu privire la alte aspecte privind executarea silită, dar nu și căile de atac, întrucât în art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă se face trimitere la sesizarea instanței de executare, căile de atac în materia suspendării executării silite fiind menționate separat, în cuprinsul alin. (6) și (7) din cadrul aceluiași articol. În acest sens și-au exprimat opiniile magistrații de la judecătorii Săliște, Sibiu, Deva, Bacău, Moinești, Piatra-Neamț, Roman, Brașov, Rupea, Călărași, Cornetu, Bolintin-Vale, Alexandria, Bistrița, Baia Mare, Dragomirești, Jibou, Tecuci, Negrești-Oaș, Carei, Vaslui, Huși, Buzău, Suceava, Fălticeni și Timișoara (în majoritate), cei ai tribunalelor Caraș-Severin, Hunedoara — Secția I civilă, Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Ialomița, Ilfov, Cluj, Satu Mare, Vrancea, Vaslui (în majoritate), Suceava (în majoritate), precum și ai curților de apel Cluj și Pitești.

41. În sens contrar s-au exprimat magistrații de la judecătorii Onești, Făgăraș, Giurgiu (în majoritate), Roșiori de Vede, Videle, Zimnicea, Iași, Răducăneni, Bârlad, Botoșani, Dorohoi și Lugoj (în majoritate), de la instanțele arondate Tribunalului Olt și cei ai tribunalelor Teleorman și Iași.

42. Cu privire la a patra întrebare, magistrații judecătorilor Săliște, Bacău, Brașov, Bolintin-Vale, Alexandria, Turnu Măgurele, Tecuci, Vaslui, Satu Mare, Suceava, Fălticeni, Dragomirești și Timișoara (în majoritate), ai tribunalelor Vrancea, Iași, Arad, Vaslui (în majoritate), Suceava (în majoritate) și ai curților de apel Iași și Pitești (ca și cei ai tuturor instanțelor arondate acestei curți) au exprimat opinia potrivit căreia, după începerea executării silite, instanța competentă pentru soluționarea cererii de suspendare a executării silite este, în primă instanță, judecătoria, o atare cerere neputând fi formulată pentru prima dată în calea de atac.

43. În sens contrar s-au exprimat magistrații de la judecătorii Deva, Onești, Moinești, Piatra-Neamț, Roman, Făgăraș, Rupea, Călărași, Giurgiu (în majoritate), Roșiori de Vede, Videle, Zimnicea, Iași, Răducăneni, Huși, Bârlad, Botoșani, Baia Mare, Negrești-Oaș, Carei, Buzău, Dorohoi, Lugoj (în majoritate), Jibou, Bistrița, cei ai tribunalelor Teleorman, Cluj, Iași, Maramureș, Bistrița, Caraș-Severin și ai instanțelor arondate Curții de Apel Târgu Mureș, care consideră că sintagma „instanța competentă” din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă include atât instanța de exercitare, cât și pe cea investită cu soluționarea căii de atac formulate împotriva hotărârii pronunțate în contestația la executare sau în cererea de suspendare a executării.

44. Ministerul Public, prin Adresa nr. 1.741/C/4.487/III-5/2021 din 20 octombrie 2021, a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problemele de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

45. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a pronunțat Decizia nr. 2 din 8 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 5 aprilie 2021, prin care a admis recursul în interesul legii promovat de Avocatul Poporului și, în interpretarea și aplicarea sintagmei „până la soluționarea contestației la executare” din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a stabilit că suspendarea executării silite este limitată în timp până la soluționarea în primă instanță a contestației la executare.

46. La nivelul Curții Constituționale nu au fost pronunțate decizii cu privire la problemele de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

IX. Rapoartele asupra chestiunii de drept

47. Judecătorii-raportori au depus două rapoarte, în care au exprimat opinii diferite asupra problemelor de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

48. Într-o primă opinie s-a apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile de dezlegare a unor chestiuni de drept, astfel încât se impune respingerea ca inadmisibilă a sesizării.

49. Într-o a doua opinie s-a considerat că, în interpretarea și aplicarea art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă, efectele suspendării obligatorii a executării silite se produc până la data soluționării în primă instanță a contestației la executare, iar o cerere având acest obiect nu poate fi reiterată în calea de atac exercitată împotriva hotărârii instanței de executare și, sub aspectul indicării limitelor analizei instanței de judecată în verificarea incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite, s-a propus respingerea ca inadmisibilă a cererii de pronunțare a unei hotărâri prealabile pentru interpretarea dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

X.I. Asupra admisibilității

50. Analiza condițiilor de admisibilitate instituite în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă conduce spre concluzia că acestea sunt întrunite doar în privința a trei dintre întrebări.

51. În doctrină, dar și în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, condițiile de admisibilitate au fost identificate după cum urmează:

a) existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

b) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

c) o chestiune de drept cu caracter de noutate;

d) Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

e) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

52. În examinarea primelor două condiții de admisibilitate se constată că instanța de trimitere (tribunalul), investită cu soluționarea unui apel împotriva unei sentințe date într-o contestație la executare, va pronunța o decizie definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4, cu aplicarea art. 718 alin. (2) teza I și art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă; prin urmare, aceste cerințe de admisibilitate sunt întrunite.

53. Condiția referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită este îndeplinită.

54. Dispozițiile care au generat litigiile supuse examinării instanțelor naționale au fost introduse în dreptul pozitiv prin art. 719 alin. (4) pct. 1 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (denumită în continuare *Codul de procedură civilă*), relevantă în evaluarea cerinței noutății fiind dezvoltarea unei jurisprudențe în materie.

55. Pentru verificarea îndeplinirii acestei condiții de admisibilitate a sesizării au fost emise adrese către curțile de apel, care au procedat la verificări ale jurisprudenței la nivelul instanțelor judecătorești situate în circumscripțiile lor teritoriale și au comunicat instanței supreme că au identificat hotărâri judecătorești în materia care face obiect al sesizării de față; analiza lor relevă că instanțele naționale abordează diferit posibilitatea reiterării, în calea de atac, a cererii de suspendare a executării silite și aceasta chiar în contextul pronunțării Deciziei nr. 2/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, dar nu există o jurisprudență suficient de consistentă, în măsură să înlăture caracterul de noutate al problemei de drept.

56. În ceea ce privește condiția de admisibilitate care impune ca asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat, se va avea în vedere că, deși textul art. 519 din Codul de procedură civilă nu prevede în mod expres, spre deosebire de legislația procesual penală internă, modalitatea de statuire asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, cerința legală este îndeplinită, întrucât problema de drept semnalată nu a fost soluționată printr-o hotărâre prealabilă sau recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

57. Este întrunită și condiția de admisibilitate care impune ca soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, atât timp cât consecințele pe care le presupune rezolvarea sunt apte să influențeze hotărârea în fond asupra cauzei.

58. Din această perspectivă se impune făcută o precizare, în privința celei de-a treia întrebări, unde cerința legăturii de dependență pare greu de identificat, de vreme ce prin intermediul ei se urmărește dezlegarea măsurii în care

soluționarea apelului împotriva hotărârii date în contestația la executare se circumscrie noțiunii de „altă cerere privind executarea silită”, cu toate că în dosarul cu care instanța de trimitere a fost sesizată contestația la executare nu a fost încă judecată.

59. Această inadvertență, rezultat al formulării incomplete a respectivei întrebări, este înlăturată de ultima întrebare, intrinsec legată de cea anterioară, care supune dezlegării posibilitatea reiterării unei cereri de suspendare a executării silite în calea de atac exercitată împotriva soluției date fie în contestația la executare, fie în cererea de suspendare a executării silite.

60. În considerarea acestor argumente, Înalta Curte apreciază că inadvertența observată nu este de natură să înlăture concluzia că cerința legăturii de dependență dintre sesizare și soluționarea pe fond a cauzei este îndeplinită, cu atât mai mult cu cât decizia de față nu va examina circumstanțele particulare ale procesului derulat în fața instanței de trimitere, ci, în aplicarea art. 519 din Codul de procedură civilă, va oferi o rezolvare de principiu chestiunilor de drept indicate în sesizare.

61. Distinct de aceste argumente, instanța supremă a apreciat constant că este necesar ca problema supusă dezlegării să fie una reală, ca în sesizare să fie identificată o veritabilă problemă de drept, care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția sa în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

62. În cazul analizat, cel puțin în privința primei întrebări, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală dificultate și care pot fi facil dezlegate, printr-o analiză de conținut și corelată a normelor incidente.

63. Potrivit dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă, „Suspendarea executării este obligatorie și cautiunea nu este necesară dacă hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu”.

64. În interpretarea acestui text legal, cvasimajoritatea instanțelor naționale, inclusiv cea de trimitere, au exprimat opinia că verificările care trebuie efectuate, în vederea stabilirii incidenței ipotezei legale, sunt unele formale, care exclud o antamare a aparenței dreptului.

65. Se consideră astfel că, dacă sunt sesizate cu o cerere de suspendare a executării silite, întemeiată în drept pe dispozițiile art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă, nu și pe cele ale alin. (1) al aceluiași articol, analiza trebuie limitată la stabilirea măsurii în care hotărârea sau înscrisul care se execută este, potrivit legii, executoriu, prin trimitere la dispozițiile art. 632 și 633 din același cod, respectiv ale normelor cuprinse în legi speciale.

66. Această întrebare nu urmărește identificarea unei reale chestiuni de drept, ci aduce mai degrabă în dezbatere aspecte care țin de modul de formare a silogismului judiciar, dar raționamentul trebuie adaptat particularităților fiecărui proces; de aceea, o atare întrebare nu poate fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție, care poate oferi doar un răspuns de principiu, fără să acopere multitudinea de situații ce se pot ivi în realitate.

67. În privința celorlalte aspecte ale sesizării, instanțele consultate au expus opinii divergente, la nivel teoretic.

68. Cum jurisprudența nu are un caracter consistent — instituția suspendării obligatorii cunoscând o reglementare de dată relativ recentă —, se consideră că prin consolidarea uneia dintre aceste opinii, cel puțin în ceea ce privește posibilitatea reiterării, în calea de atac, a cererii de suspendare a executării silite, sunt create premisele apariției, în viitor, a practicii neunitare.

69. În considerarea acestor argumente, cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură

civilă nu sunt întrunite în ce privește prima întrebare, un răspuns la această chestiune nefiind util nici instanței de trimitere, nici celorlalte instanțe naționale, dar sunt îndeplinite în privința celorlalte întrebări.

70. Este necesar ca, în considerarea caracterului lor interconectat, ultimelor două întrebări să le fie oferit un răspuns unic, deoarece aspectele a căror dezlegare are aptitudinea de a preîntâmpina apariția jurisprudenței neunitare sunt reprezentate de întinderea efectelor suspendării obligatorii a executării silite și de posibilitatea reiterării, în calea de atac, a unei cereri având acest obiect.

X.II. Asupra fondului

71. Divergența între opiniile teoretice exprimate de instanțele naționale pare să fi fost determinată de analiza comparativă a textelor cuprinse în art. 719 alin. (1) și (4) din Codul de procedură civilă și de înțelegerea trunchiată a procedurii de parcurs, astfel cum aceasta rezultă din textele de lege incidente și cum a fost descrisă în Decizia nr. 2/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

72. Potrivit art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța competentă poate suspenda executarea(...)”

73. În conformitate cu art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă, „Suspendarea executării este obligatorie și cauțiunea nu este necesară dacă hotărârea sau înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu”.

74. Ambele texte citate reglementează ipoteze ale suspendării executării silite — ca incident cu caracter de excepție, prin care se temporizează procedura execuțională pentru o anumită perioadă de timp.

75. Astfel, dacă art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă reglementează o suspendare facultativă a executării silite, posibil a fi adoptată pentru motive temeinice, toate ipotezele alin. (4) al aceluiași articol, nu doar cea supusă dezlegării în sesizarea de față, definind legal motivele temeinice, reglementează cazuri de suspendare obligatorie.

76. Diferența între cele două alineate ale art. 719 din Codul de procedură civilă derivă, așadar, nu neapărat dintr-o gravitate sporită a ipotezelor în care suspendarea este o măsură obligatorie, necondiționată de plata cauțiunii, ci din calificarea legală a ipotezelor enumerate limitativ în alin. (4) ca motive temeinice.

77. Această concluzie se impune, deoarece și în cazul în care suspendarea este acordată în temeiul art. 719 alin. (1) din cod, și în cazul când este întemeiată pe alin. (4) al aceluiași articol, împrejurările de fapt și de drept care o justifică nu sunt altceva decât „motive temeinice”, fie apreciate ca atare de judecător, fie calificate de lege.

78. De aceea, și suspendarea prevăzută de art. 719 alin. (4) din Codul de procedură civilă se acordă în condițiile alin. (1) al aceluiași articol, evident sub rezerva limitelor în care textul în dezbatere, derogând expres de la regulă, anihilează dreptul de apreciere asupra oportunității măsurii suspendării și renunță la cerința plății unei cauțiuni.

79. Așa fiind, dezlegările oferite prin Decizia nr. 2/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii sunt incidente pe deplin și în cazul suspendării obligatorii.

80. Ca atare, nu doar din perspectiva analizei semantice a terminologiei legii, ci și din cea a efectelor juridice ale hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță în contestația la executare, se impune concluzia că suspendarea obligatorie a executării silite este supusă aceluiași limitări temporale precum cea facultativă.

81. Examinarea de detaliu a considerentelor Deciziei nr. 2/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în special a paragrafelor 75 și 76, relevă și inadmisibilitatea demersului prin care cererea de suspendare obligatorie a executării silite ar putea să fie reiterată în calea de atac.

82. Hotărârile instanței de executare sunt, potrivit art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, executorii, caracter care le reflectă aptitudinea de a determina, prin însăși pronunțarea lor, modificări în ordinea juridică.

83. Astfel, efectele pronunțării unor asemenea hotărâri presupun ca, în cazul admiterii contestației la executare, executorul judecătoresc să se conformeze de îndată măsurii dispuse; în ipoteza în care contestația la executare este respinsă, ele impun concluzia că executarea silită poate fi reluată de îndată.

84. În acest sens, în paragrafele 75 și 76 din considerentele Deciziei nr. 2/2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a reținut că „(...) prin ipoteză, în cazul admiterii contestației la executare, avându-se în vedere că, potrivit art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, încheierea instanței de executare are caracter executoriu și, deci, executorul judecătoresc trebuie să se conformeze de îndată măsurii dispuse prin această încheiere, nu mai este necesar efectul suspensiv de executare al încheierii pronunțate în temeiul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, pentru simplul motiv că intervine un alt efect, mult mai energic, și anume acela al anulării (după caz, în tot sau în parte, a executării silite ori a unor acte de executare), efect care se consumă încă de la momentul pronunțării soluției de primă instanță. Pe de altă parte, un raționament asemănător poate fi făcut și în ipoteza respingerii contestației la executare, în sensul în care executorialitatea procedurii decurgând din respingerea contestației debitorului presupune ca executarea să fie reluată de îndată, însă, dacă debitorul apelează încheierea, solicitând și suspendarea executării acesteia, admiterea cererii de suspendare a executării încheierii nu înseamnă altceva decât menținerea suspendării executării silite dispuse de prima instanță”.

85. Așadar, în măsura în care hotărârea instanței de executare este atacată, autorul căii de atac are dreptul de a solicita suspendarea executării acesteia și numai dacă instanța de control judiciar suspendă executarea ei, se produce efectul temporizării, și pe parcursul judecării apelului, a executării silite.

86. De aceea, mecanismul descris prin considerentele Deciziei nr. 2/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii relevă că sintagmele „alte cereri privind executarea silită” și „instanța competentă”, din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, nu se referă la apelul declarat împotriva hotărârii instanței de executare, nici la instanța investită cu judecarea acestuia.

87. Se cuvine notat că, potrivit dispozițiilor art. 719 alin. (6) din Codul de procedură civilă, „Asupra cererii de suspendare instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, chiar și înaintea termenului fixat pentru judecarea contestației. Părțile vor fi întotdeauna citate, iar încheierea poate fi atacată, în mod separat, numai cu apel sau, dacă este pronunțată de curtea de apel, numai cu recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru cea lipsă”.

88. Posibilitatea, recunoscută de acest text de lege, ca suspendarea să fie acordată de curtea de apel nu infirmă cele reținute mai sus și nu poate determina concluzia că o cerere de suspendare întemeiată pe prevederile art. 719 alin. (4) din Codul

de procedură civilă ar putea fi reiterată în calea de atac exercitată împotriva hotărârii instanței de executare.

89. Norma precitată trebuie înțeleasă în sensul că suspendarea poate fi acordată de curtea de apel doar atunci când aceasta judecă în primă instanță o contestație privind înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu pe care ea însăși l-a pronunțat; mai mult, textul nu se referă la instanța de apel, ci, în mod distinct, la curtea de apel; or, aceasta se poate constitui nu

numai ca instanță de apel/recurs/revizuire/contestație în anulare, ci și ca instanță de executare în contestația la titlu.

90. Așadar, unicul demers prevăzut de lege, pe care părțile îl pot parcurge pentru a obține temporizarea executării silite cât timp are loc judecata căii de atac împotriva instanței de executare, este cel al suspendării executării încheierii atacate, procedură care exclude dreptul părților de a reitera cererea de suspendare a executării silite în calea de atac.

Pentru toate aceste motive, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VI-a civilă în Dosarul nr. 10.415/300/2019/a1 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă, efectele suspendării obligatorii a executării silite se produc până la data soluționării în primă instanță a contestației la executare, iar o cerere având acest obiect nu poate fi reiterată în calea de atac exercitată împotriva hotărârii instanței de executare.

Respinge ca inadmisibilă cererea de pronunțare a unei hotărâri prealabile pentru interpretarea dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 din Codul de procedură civilă sub aspectul indicării limitelor analizei instanței de judecată, în verificarea incidenței cazului de suspendare obligatorie a executării silite.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 decembrie 2021.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

